

1 SKYRIUS

– Džekai! Pažiūrėk į tą mielą borderkolio veislės šuniuką! – sušuko Greisė.

Saulėtą penktadienio popietę Greisė su broliu dvyniu parke vedžiojo Tinį, milžinišką jų šeimos šunį. Link jų,

kiauksėdamas iš susijaudinimo, lėkė pūkuotas juodo ir balto kailio šuniukas. Vizgindamas uodegą Tinis šleptelėjo ant žemės, o šuniukas ėmė striksėti aplinkui.

Džekas apsižvalgė po parką.

– Su kuo jis čia atėjo? Vienintelis žmogus, kurį matau, yra mama.

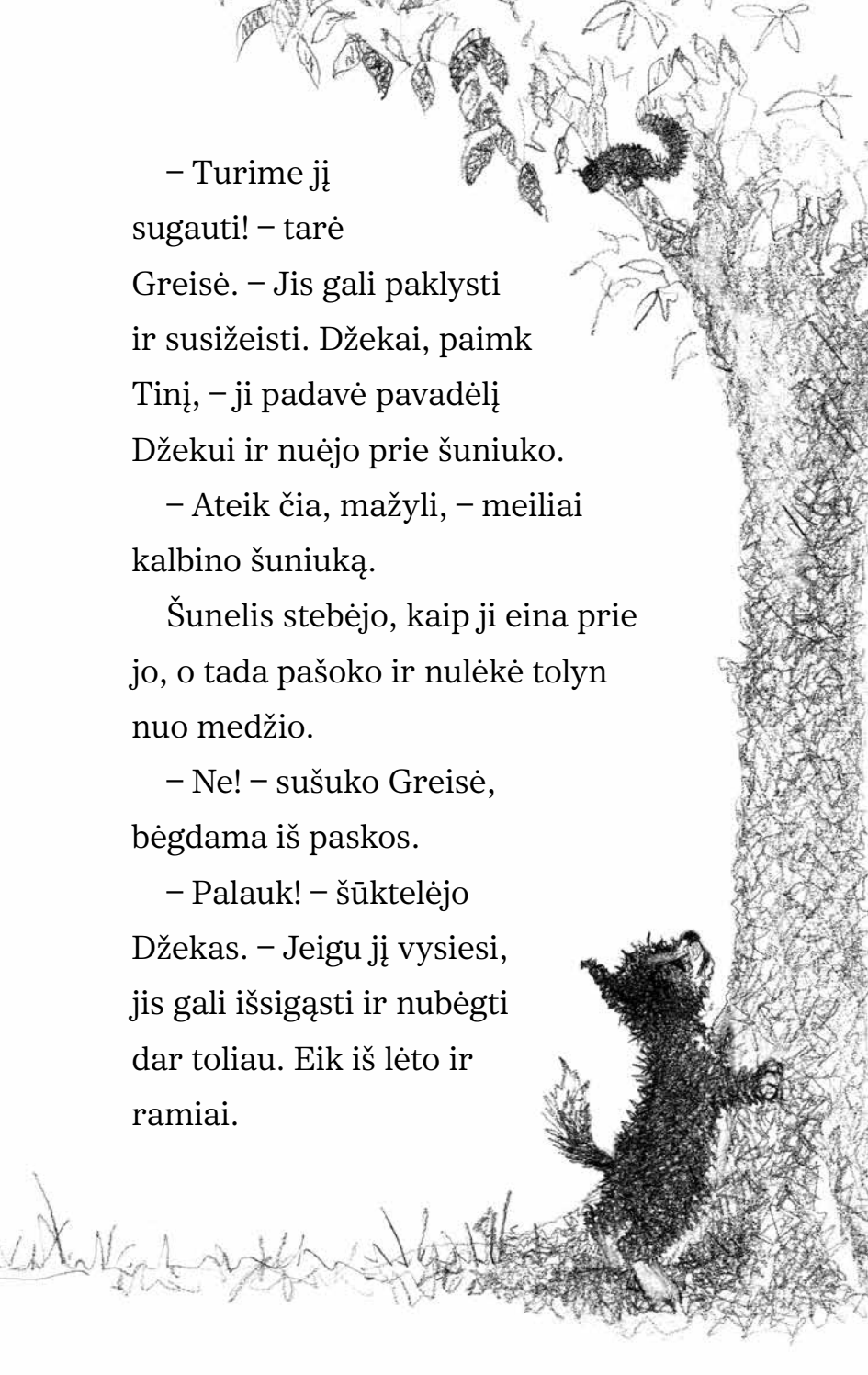
Jų mama ėjo kiek atsilikusi su keturiais šunimis, kuriuos tą dieną prižiūrėjo. Ji turėjo šunų dienos priežiūros centrą „Geriausias šuo“.

– Ak! Tikriausiai jis atbėgo į parką iš gatvės, – pasvarstė Greisė.

Netoliese pro juos į medį nuliuksėjo voverė. Šuniukas žvaliai nubėgo prie medžio ir lyg bandydamas į jį įlipti ėmė draskyti nagais žievę.

– Jis labai guvus, – pasakė Džekas.

– Turime jį
sugauti! – tarė
Greisė. – Jis gali paklysti
ir susižeisti. Džekai, paimk
Tinį, – ji padavė pavadėlį
Džekui ir nuėjo prie šuniuko.

– Ateik čia, mažyli, – meiliai
kalbino šuniuką.

Šunelis stebėjo, kaip ji eina prie
jo, o tada pašoko ir nulėkė tolyn
nuo medžio.

– Ne! – sušuko Greisė,
bėgdama iš paskos.

– Palauk! – šūktelėjo
Džekas. – Jeigu jį vysiesi,
jis gali išsigąsti ir nubėgti
dar toliau. Eik iš lėto ir
ramiai.

Greisė atsiduso. Džekas nuolatos sakydavo jai viską daryti lėčiau ir ji žinojo, kad brolis teisus. Ji pritūpė ir švelniai šūktelėjo:

– Eikš čia, šuniuk!

Laimė, šunelis nebebėgo. Jis nuleido ausis ir ėmė artintis prie Greisės. Ji iš lėto ištiesė ranką, laikė sugniaužtą

kumštį į apačią – žinojo, kad taip reikia. Šuniukas apuostė jai pirštus, tada stryktelėjo ir vizgindamas uodegą aplaižė visą ranką. Matydama, kad šunelis šalia jos jaučiasi saugiai, paglostė jam švelniai nugarą ir šis šoko jai į glėbį.

– Koks tu draugiškas! – šūktelėjo ji. Šunelis spurdėjo Greisės rankose, bandydamas krimstelėti jos rudų plaukų galiukus.

– Ar ant antkaklio yra vardas? – paklausė Džekas.

Greisė perskaitė, kas užrašyta ant kaulo formos pakabuko, prisegto prie šunelio antkaklio.

– Taip. Jo vardas Pipas. Labas, Pipai, – pasakė ji kailiniam kamuolėliui savo rankose ir net apsalo žiūrėdama į jo

šelmiškas tamsias akis. Pipa snukutis buvo juodas su siaurute balta žvaigžde kaktoje ir į sagutę panašia nosyte. Uodegos galiukas ir letenėlės buvo balti, tarsi jis būtų įkišęs juos į dažus. Viena ausis buvo stačia, o kita niekaip nestovėjo ir vis nulinkdavo.

– Ar yra telefono numeris? – paklausė Džekas. – Gal paprašykim mamos, kad paskambintų ir...

– Nemanau, kad prireiks, – pertraukė jį Greisė, išgirdusi jauną porą šūkaujant Pipo vardą. – Man atrodo, Pipo šeimininkai patys mus surado!

– Pipai! – sušuko moteris, pamačiusi šuniuką Greisės rankose. – Mano vardas Džesė, aš esu šuniuko šeimininkė. Ak, tu išdykėli! – tarė ji šuniukui, bet jos balsas buvo labiau neramus nei piktas. Greisei

perduodant Pipą moteriai, prie jų priėjo ir vyras.

– Manėm, kad tavęs jau netekom, – pakedeno jis šuneliui palei ausis.

– Ačiū, kad jų pagavote, – padėkojo Džesė. – Visiškas košmaras, jis nuolat nulekia paskui kitus šunis, ar ne taip, Aleksai?

– Ir paskui paukščius, ir paskui voveres, ir paskui žmones, – sausai pridūrė Aleksas. – Mes jų turime jau beveik mėnesį ir tikėjomės, kad šiek tiek aprims, tačiau darosi tik blogiau.

– Gyvename bute, – paaiškino Džesė. – Vedžiojame jų tris kartus per dieną, bet to nepakanka. Jis truputį pamiega ir vėl pašokęs ant kojų drasko viską, kas papuola, loja kaip pašėlęs, kol išvedame į lauką.

– Jo lojimu labai nepatenkinti mūsų kaimynai, – pridūrė Aleksas. – Pipas yra labai draugiškas, bet jau dvejoju, ar mums reikėjo pasiimti tokį šuniuką. Abu jo tėvai buvo tikri darbiniai aviganiai, jis turi labai daug energijos.

Greisė ir Džekas susižvalgė. Dvyniai dažnai žinodavo, ką galvoja kitas. Džekas linktelėjo Greisei ir ši pasisuko į porą.

– Iš tiesų, atrodo, jis nėra jums pats tinkamiausias šuo. Ką ketinate su juo daryti? – paklausė ji mandagiai. – Pasiliksite ar bandysite surasti jam naujus namus? – už nugaros ji sukryžiuo pirštus. Būtų nuostabu, jeigu jie rastų gyvūną, kuriam reikia naujų namų!

Džesė ir Aleksas sužiuro vienas į kitą.

– Tikriausiai nauji namai būtų geriausias sprendimas, – atsiduso

Džesė. Ji pabučiavo spurdantį šunytį. –
Labai jį myliu, bet jis būtų daug
laimingesnis ten, kur galėtų nuolatos
lakstyti lauke. Mudu visai neseniai
sužinojome, kad aš laukiuosi. Vargu
ar susitvarkysime su kūdikiu ir tokiu
šunimi kaip Pipas.

– Tačiau mums nepatinka mintis, kad
reikės jį vežti į gyvūnų prieglaudą, –
pasakė Aleksas. – Jam labai patinka
myluotis.

Greisė susijaudino.

– Galbūt mes galėtume jums padėti, –
džiaugsmingai tarė ji. – Aš ir Džekas
vadovaujame „Naujiems namams“.

– Turime daug patirties ieškodami
naujų nuolatinių namų katėms ir
šunims, – pridūrė Džekas. – Mes visada
siekiame, kad jie patektų pas puikius

šeimininkus, o iki tol gyvūnai gyvena su mumis ir nesijaučia vieniši. Mūsų mama tenai, jeigu norėtumėte su ja pasikalbėti, – jis mostelėjo ton pusėn, kur stovėjo jų mama su šunimis, uostančiais stulpą. – Ji vadovauja „Geriausiam šuniui“.

– Ak, tai moteris su automobiliu, kuris atrodo kaip šuo? – paklausė Džesė. – Visada pralinksmina, kai pamatau jį mieste.

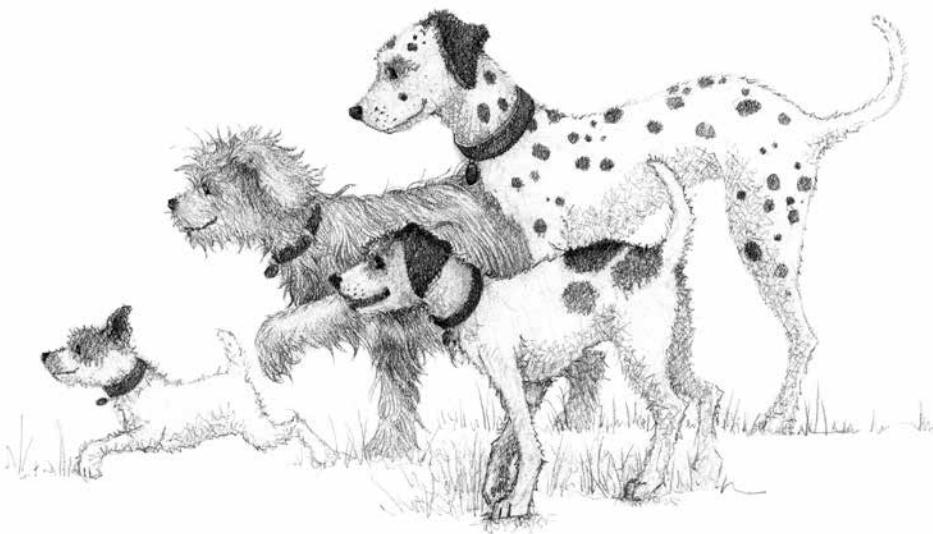
– Gal tikrai pasišnekėkim su ja? – pasiūlė Aleksas.

– Žinoma, – pritarė Greisė. Nors ji ir Džekas buvo visiškai atsakingi už savo veiklą, jie buvo įpratę, kad žmonės prieš atiduodami gyvūnus nori pasišnekėti su jų mama. – Mama! – šūktelėjo ji pamodama.

Mama prisiartino prie jų.

– Sveiki, – pasisveikino šypsodamasi Aleksui ir Džesei. – Mano vardas Sara Teilor. Kokį nuostabų šunelį turit, – pasakė ji, o tuo metu Džesė paleido Pipą ant žemės, kad jis pasisveikintų su kitais šunimis. Džesė paaiškinė situaciją.

– Džekas ir Greisė tikrai labai stengiasi ieškodami naujų namų gyvūnams, – patikino mama. – Ir iš tiesų tai būtų geriausia, jeigu nesate tikri, ar galite juo tinkamai rūpintis.

Džesė pakėlė Pipą ir stipriai jį apkabino.

– Nemanyk, kad tavęs nepasiilgsiu, Pipai. Labai pasiilgsiu, – susigraudino ji, – tačiau noriu, kad būtum laimingas. Tai yra svarbiausia, – nubraukusi kelias ašaras ji padavė šunytį Greisei. – Paimkite jį dabar. Neištersiu, jeigu dar kartą reikės su juo atsisveikinti. Vėliau užeisime pas jus sutvarkyti dokumentų.

– Rasime jam puikius namus, – pažadėjo Džekas.

– O iki tol labai gerai juo rūpinsimės, – pridūrė Greisė.

Dvyniai matė, kaip jiems nueinant
Aleksas apglėbė Džesę per pečius.

– Tai buvo labai sunkus sprendimas, –
pasakė mama. – Tačiau jie pasielgė
teisingai. Jiems būtų sunku susitvarkyti
su šunimi ir kūdikiu, o butas tikrai nėra
tinkamiausia vieta borderkoliui.

– Tu esi darbinis aviganis, – Greisė
tarė Pipui. – Rasime tau naujus namus su
daug erdvės lauke.

– Ir patyrusius šeimininkus, kurie tave
išdresuos, – pridūrė Džekas.

Tarsi sutikdamas Pipas patenkintas
kiauktelėjo.

